

Deutero.

249

publico p̄tinet ad te sit reverētia: p̄t̄ tñ de hoc fieri ele
mofyna. a Nec precū canis. Dicit aut̄ Iosephus
q̄ hoc intelligit̄ de p̄cio q̄d accipiebāt ab illis. q̄ loca
bāt canes venaticos ⁊ custodes om̄iū ad impregnatō
nē canicularū: q̄d p̄hibet offerri: eo q̄ erat turpe lucra
ficut de merenti
cio dicit̄ ē. Alij
aut̄ exponūt de
primogenito canis: q̄ primoge
nita aialū imū
doz inter q̄ ē ca
nis: nō poterāt
offerri: redime
bant tñ q̄ncq̄ fi
dis: vt̄ b̄r̄. Hic
ri. xvij. et dabā
tur sacerdoti.
s̄ p̄ primogeni
to canis nō da
bant̄. p̄ter villi
tate huius ania
lia: ita q̄ hic er
capitur redēptō
primogeniti canis
a redempti
one alioz: quid
aut̄ hebat̄ de p̄
mogenito canis
nō redempto h̄
nō exp̄mit̄: vidē
tur tamen p̄ba
bile q̄ interficie
batur: sicut de p̄
mogenito asini
dicit̄ Exod. xij.
q̄i nō redime
bat̄. quarto q̄i
nō ad p̄imum
se habet liberali
ter: et q̄tum ad
hoc subdit̄.

mercedē ptulisti: nec p̄cū
canis i homo dñi tui tui q̄c
qd̄ illud est q̄d vouerit: q̄a
sboiat̄ iō ē vtrūq̄ ap̄ d̄ dñz
teū tuū. Nō fenerāb̄ fratri
tuo ad vsuraz pecuniā nec
fruges nec quālibet aliam
rē: s̄ alieno. Fratri aut̄ tuo
abiq̄ vsura: id quo indiget
pmo dabis: vt̄ benedicat̄ ti
bi dñs teus tuus in oi ope
tuo in terra ad quā ingredi
eris possidēda. Cū votuz
voueris dño teo tuo: nō tar
dabis reddere: q̄ req̄ret̄ il
lud dñs teus tuus et si mo
ratus fueris reputabit̄ ti
bi i p̄cni. Si nolueris pol
liceri: abiq̄ pctō eris. Qd̄
aut̄ semel egressum ē de la
bijs tuis obseruabis: et fa
cies sicut̄ p̄misiisti dño teo
tuo: et pp̄tia voluntate et
ore tuo locut̄ es. Ingres

f. fornicationē Math. v. 17 em̄ hic odium dicit̄ causa diuini
stom̄i: verū tñ q̄ vroz nō b̄r̄ odio nisi p̄ter aliquam cau
sam aliā: ideo reducēda est talis diuinitio in aliā causā vl
terioz que p̄t̄ esse multiplex: ideo dixerūt aliqui q̄ c̄se
p̄ter quas poterat̄ diuinitio vroz erat̄ fedicitas in corpo
re: puta in infirmitas
vel aliqua macula
notabilis in corpe:
vel in anima: sicut
fornicatio occultat̄
vel aliquid b̄mōi
qd̄ in moribus de
fornitate facit̄: ⁊ b̄
est qd̄ dicit̄ in lra.
b̄ Prop̄t̄ aliqua
fedicitatē. i. in corpo
re vel i moribz. In
bebeo aut̄ habet̄:
Prop̄ter rem tur
pe. et eodē mō p̄t̄
intelligi. Alij autē
restringūt has cās
fatis p̄babiliter di
centes q̄ nō potāt
vyr̄ repudiare vroz
re: nisi p̄ter aliqua
causā post̄ matri
monij sup̄uenere
necētia p̄ter quā
libet̄ tales: sed pro
pter illas solas que
p̄nt̄ bonum prolis
impedire: vel in cor
pore vt̄ sterilitas: de
p̄ia: moribus cadu
cus: et similia: vl̄ in
aia: vt̄ si vroz esset
malorum mouens:
quos s̄m̄ et filie et
cōuersione cum
matre imitaretur.

Ca. xliij.
Acciperit hō vrozē
et habuerit eā et n̄ in
uenit̄ grām aū oculos ei
p̄pter aliquā fedicitatē scri
bet̄ libellū repudiij: ⁊ dabit̄
in manu illius: et dimittet
eā de vomo sua. Cūq̄ egres
sa alterū maritū duxerit: et
ille q̄z oderit eā: ⁊ dederitq̄
ei libellū repudiij ⁊ dimise
rit de vomo sua vl̄ certe mō
tuus fuerit n̄ potit̄ por̄ ma
ritus recipere eā i vrozē: q̄a
polluta ē et abominabilis fa
cta coram dño nec peccare

c̄ Scribes libellum repudiij licet̄ repudiatio nō esset in
iuncta: s̄ tñ p̄missio: scriptio tñ libelli repudiij bus erat
inuncta: ad hoc vt̄ mulier libere possit̄ alteri nubere si vel
let. vnde dicit̄ Iosephus: q̄ forma libelli talis erat̄: Pro
mitto tibi q̄ nunq̄ tecum duciam. Alij autē dicit̄ q̄ in li
bello erat̄ scripta cā repudiij. sed hoc nō videt̄ rōnabiliter
dicit̄: q̄ aliquando causa erat̄ occulta: vt̄ potē fornicatio
soli marito nota: ideo si hanc cās vel p̄sēs in libello scri
beret̄: eam diffamaret̄ publicando p̄cni occultū. p̄terea
in littera dicit̄: q̄ iste libellus in manu mulieris repudia
te dabat̄. et ideo nō est̄ verisimile q̄ ibi aliquid exp̄fesse co
tineret̄ qd̄ eēt̄ in diffamationē mulieris. Sed magis hoc
p̄ceptū de libelli datione vt̄ fuisse datū in fauorem mul
ieris repudiate. Nā dabatur ad hoc vt̄ posset̄ alteri nubere.
vt̄ dicit̄: et̄ ne maritus posset̄ eā inuoluntariā ad se
reuocare: et sic esset̄ min⁹ p̄onius ad repudiā dū ipsam a
p̄ncipio.

d̄ Nec peccare facias terrā tuā. i. habitātes in terra tua
q̄ si mulier bis repudiata: iterum puberet̄ alteri: vel ma
rito prior̄. p̄ter precedentia tanq̄ abominabilis possit̄
defacili a marito interfici. Ad maiorē intellectum̄ eozū
que dicta sunt: bic querit̄ vtrū repudiatio vrozis esset̄ licē
ta in veteri lege. dicendum q̄ sic in casu fornicationis: et
in hoc p̄ueniunt omnes: loquēdo saltem de repudio q̄tū
ad eozū. In alijs etiā casibz dicit̄ aliqui q̄ erat̄ licita et
dispensatio legis: sicut̄ habere plures vrozēs. sicut̄ enīz
vinitas vrozis est̄ de dictamine nature sic ⁊ insepabilitas
⁊ ideo sicut̄ illud fuit̄ licitum: q̄ ab aam ⁊ ia cob nō pecca
uerūt: nec etiā dāuid qui post̄ legem habuit̄ plures vroz
res: sic nec repudiātes peccabant̄. Itē lex vetus cessi nō
conferebat̄ grām in tantum peccatum dñi debet̄ p̄m omnes

b̄ Non fenerabis fratri tuo ad vsuram ⁊c. s̄ alieno.
istud est̄ p̄missio nō licit̄: sed minus mali ad vitandū
maius: s̄ ne fratres suos iudeos grauarent vsuris.
c̄ Si uoueris sios iudeos grauarent vsuris.
lis in vita politica. p̄ter respicit̄ fidelitatē: que p̄mo ⁊
p̄ncipaliter habēda est̄ ad deū. et hoc notat̄ cū dicit̄.
c̄ Cū uoueris dño teo tuo ⁊c. ad fidelitatē aut̄ ho
minis ad deū requirit̄ q̄ adimpleat̄ qd̄ ei p̄misit̄: s̄ q̄a
votum nō est̄ de bono necessario ad salutē: sed de bono
superogationis: subditur. d̄ Si nolueris polliceri
abiq̄ peccato cris. q̄ nō tenetur ad illud bonū nisi rō
ne voti. sc̄do habēda est̄ fidelitas ad p̄ximū. iō sub
ditur. ē Ingressus vineā p̄ximi tui ⁊c. quod intel
ligitur de eo qui ingreditur vineam aut̄ segetem p̄xi
mi sui ad opandū. vt̄ dicit̄ Ra. fa. et ideo ei p̄ceditur d̄
fructibus comedere: nō tñ ad vomi suam portare: q̄a
hoc esset̄ infideliter agere: p̄m exp̄positoꝝ nostros in
telligit̄ etiā de alijs: q̄ in t̄no legis erat̄ inducere he
breos ad amicabilem communicationem rerū suarum ad
iudicem: et ideo lex p̄cessit̄ in talibz casibz: et p̄hibuit̄ ex
cessum. s̄. reparationem extra q̄ hoc ad inuidiam et
et cupiditatem p̄tinet.

Capit. xliij.
Acciperit hō. Hic ordinat̄ rōnalis in vita to
mestica: que marie cōsistit in cobitatione vi
ri cū vrozē. ⁊ q̄ p̄trarioz eadē ē disciplina: iō
p̄mo agitur de separatione viri ab vrozē: sc̄do de cōba
tatione. ibi. Cū accepit̄ hō. tercio de necessitate supel
lectilis pacifica possessione. ibi. Nō accipies. Circa p̄
mū sciendū q̄ in veteri lege plēs erant̄ cā p̄ter q̄s hō
poterat̄ diuinitate vrozē. saluatoz aut̄ vna solā ponit̄.